

[CRÒNICA del JUDICI] Irascibilitat versus estratègies (amb nota del suprem de propina)

written by Lluís Busquets | 16 de maig de 2019

□El passat dimarts 14-V, en el macrojudici, **Marchena** estava més irascible que mai. Vam explicar els perquè del seu enervament aquí mateix, en la [crònica anterior](#): havia de decidir què feia amb els empresonats electes abans del proper 21. Ho acabava de decidir. Com **Llarena**, es basà en l'art 384bis de la LEC per no deixar en llibertat els empresonats perquè poguessin exercir els seus drets com a aforats i no suspendre el judici, en detriment de l'art 753. Aquest exigeix demanar suplicatoris a les Corts perquè elles decidissin si tots cinc, **Junqueras, Rull, Turull, Sànchez i Romeva**, podien continuar essent jutjats, i fins que això no es resolgués, el judici havia de restar aturat. Decisions d'aquesta mena fan que una carrera com la seva... es posi més que mai en joc. Els nervis eren justificats. Res d'estrany que no li agradés sentir **Ramon Font**, portaveu del sindicat USTEC (majoritari de mestres) i de la plataforma Escoles Obertes, explicar-ne els objectius: que els centres no fossin clausurats la vigília de l'1-0 per cap dels poders de l'Estat i reivindicar el dret, juntament amb d'altres organitzacions com Som Escola o les AMPA, d'usar les escoles de forma lúdica els caps de setmana, com ja s'havia fet el 2013... i, no feia gaire, el 8-II d'enguany. "L'ocupació de les escoles és una forma de reivindicació i de lluita històrica, no només de l'1-0." Primer tall de **Marchena**, tot i que no s'amagà que des de la plataforma es va fer una crida a ocupar centres escolars. Quan trucaven periodistes a **Font** per saber on havien d'anar, els deia que anessin allà on volguessin "perquè era un moviment

descentralitzat". Altrament, el 20-IX, **Font**, va anar a la concentració a Economia convocat per la Intersindical Alternativa de Catalunya. Era una protesta "contra la repressió del dret legítim d'autodeterminació i no pas per impedir cap actuació judicial". L'1-0 votà a la biblioteca de Calella, perquè "ningú no havia prohibit el dret de vot". També explicà les diferències entre l'Aturada de país del 3-X, promoguda pel la Taula per la democràcia, que va ser transversal, i la vaga, fomentada pels sindicats, dos dels quals no eren independentistes. El fiscal **Moreno** no sabia quina cara posar: volia inculpar **Cuixart** de l'apertura d'escoles i resultava que ho havia fet una plataforma. "ANC i OC feien part d'Escoles Obertes?", demanava conformant-se amb rosegons. I l'advocada de l'estat, lluny d'osques, volia saber si demanaven autorització als propietaris dels centres.

□Però, amb qui se les va tenir **Marchena** de veritat fou amb **Marina Garcés**, una de les filòsofes més emergents del país i membre d'En peu de pau, amb la qual es mostrà fins i tot impertinent des del seu habitual cinisme. D'entrada, quan se li demanà si coneixia cap dels acusats, va respondre que tenia "un cafè pendent amb **Cuixart**, difícil de poder fer". Era una manera de criticar la presó provisional i **Marchena** no li ho va passar. Exposà que el 20-IX va ser a la Conselleria d'Economia a títol individual, on va veure molta gent tranquil·la i serena tot i la perplexitat, com si comencés alguna cosa nova. Quan **Salelles** li demanà per l'1-0, volia explicar que a la nit abans no va anar enlloc, perquè estava engripada, però **Marchena** la tornà a tallar: no li interessaven els seus processos gripals ni que opinés que la prohibició el referèndum li semblés "incomprensible i trista". L'1-0, a Catalunya Ràdio, en veure les primeres càrregues, tots estaven estupefactes i ella quedà al·lucinada. Nou tall de **Marchena**. No li interessaven les seves al·lucinacions ni valoracions personals. (**Garcés** portava uns apunts, que li obligà a retirar, tot i que abans d'entrar havia demanat si els podia tenir.) "És que..." "No em repliqui!". Votà a l'Infant Jesús, on

hi havia joves que miraven d'espessar la por de la gent, perquè hi havien acudit allí les FCSE tot i no haver gosat carregar (era un centre propietat privada). "Les porres de la policia trenquen moltes coses, també aquelles que no es veuen". Després va visitar també el centre Reina Violant de Gràcia. Quan l'advocat **Salellas** li demanà què havia dit a la conferència de premsa de la presentació d'"En peu de pau" (18-X-17), de la qual parlen les acusacions, **Marchena** no ho va permetre: "El missatge que va donar el testimoni en una conferència de premsa no interessa el tribunal". **Salelles**, fent de Job, aconseguí que expliqués tres dels decàlegs que repartia la plataforma, però, en el tercer, explicar comportaments en temps de revolta, subratllar el pacifisme català i parlar de com vèncer la por... era massa. "En quin sentit parla de por?", li demana l'advocat. Nou tall i nova protesta de **Salelles** per no deixar-li exercir el dret de defensa com creia convenient de fer. "Protesti, protesti!", li digué, sense deixar-li argumentar la protesta. **Salelles** s'havia adonat que tenia el President entre les cordes. "Les percepcions que tingui la testimoni sobre què va sentir o què va deixar de sentir no tenen rellevància jurídica", adduí **Marchena**. (Les de **Garcés** no li interessaven, però les de la lletrada judicial **M. del Toro**, que declarà el 6-III amb més pa que formatge i s'esplaià exagerant la seva por a l'hora de sortir de la Conselleria d'Economia, sí que interessaven a la sala? Es agents de les FCSE podien explicar les seves percepcions de por per les "mirades d'odi" i la filòsofa no? Des de quan els testimonis de càrrec han de gaudir d'un tracte més favorable que els de descàrrec? Més parcialitat, impossible!) "Si la sala no em permet la pregunta, doncs no faré cap més pregunta!", diu l'advocat com a forma de contestació. **Marchena** cau a la trampa i deixa anar: "Molt millor!" És una relliscada monumental, impròpia d'ell. Tothom resta astorat. Cap dels acusadors gosa fer una sola pregunta a la testimoni. Algú recordà la jutgessa **Àngela Murillo** davant d'**Arnaldo Otegi** el 2010. Volia que condemnés rotundament la violència d'ETA i **Otegi** contestà que no li respondria. "Ja ho

sabia”, comentà la jutgessa. **Otegi** fou condemnat a dos anys de presó; va recórrer contra la sentència al Suprem, que va declarar nul el judici perquè amb aquella frase, “Ja ho sabia”, **Murillo** expressava un prejudici d'imparcialitat sobre l'acusat. L'any següent **Murillo** tornà a condemnar **Otegi** pel cas Bateragune; amb la condemna complerta, el Tribunal Europeu de Drets Humans va acabar condemnant Espanya perquè **Otegi** no havia tingut un judici just i va al·ludir encara a aquella frase que denotava parcialitat. **Marchena** hi acabava de caure? Podria ser causa de nul·litat de tot el judici el seu comentari parcial i intempestiu?

Els quatre testimonis següents tampoc no agradaven a **Marchena**. Eren advocats voluntaris del Col·legi d'advocats de Manresa que s'havien repartit per diferents punts de votació de la comarca per oferir orientació jurídica a la gent. Ho pagà el primer d'ells, **Lluís Matamala**, advocat, disposat a fer d'orientador l'Escola Juncadella de Sant Joan de Vilatorrada (Bages). Quan recordà a **Marchena** que havia presentat un escrit per poder declarar en català l'humilià només de demanar la paraula. “No pot plantejar res... Vostè es jurista, no? El suposo coneixedor de l'article 231 de la llei orgànica del poder judicial. M'hi remeto. I vostè no pot propugnar una interpretació alternativa d'aquest article com fa el seu escrit... Vostè és un tercer i respondrà en castellà. Si no vol respondre en castellà, ho té molt fàcil: s'aixeca, assumeix les conseqüències de la seva negativa a respondre i hem acabat.” **Matamala** vol dir alguna cosa, però li tallen el micròfon. Dos jutges de la sala, sempre tan impassibles, **Martínez Arrieta** i **Juan Ramon Berdugo**, es belluguen inquiets en els seus seients. **Marchena** amenaça el testimoni amb conseqüències disciplinàries i penals segons el que faci. Va tan embalat que l'obliga a deixar les notes que porta, tal com havia fet amb **Marina Garcés**. Dos testimonis sense notes, enfront d'altres que en disposaven. (Més arbitrariedad impossible!) Segons **Matamala**, cap a les 10 es presentaren 10 furgons de la GC. “Van començar a pegar de manera bàrbara...” La

gent, unes 400 persones en total, els barrà la porta. S'adonaren que no podien entrar. Parlamentaren amb la parella de ME i se'n van anar. Ni els va seguir ningú ni els van insultar. (Un testimoni així, encara no l'havíem sentit: els GC fan cas als ME de no alterar la "convivència ciutadana"?) En segon advocat i mediador, **Jaume Pich**, va anar a orientar la gent a Sant Miquel de Castellgalí (Bages). Des de quarts de vuit ja atenia consultes, sobretot sobre protecció de dades i sobre la postura que tenien de plena desobediència civil. A quarts de 9 els ME volien entrar, però, davant la gent que hi havia, desistiren. A les 10 arribaren els GC. La gent estava asseguda a terra. A dins, enllà de la reixa, hi havia una vintena de persones. No van dir res ni van mostrar cap mandat judicial i van començar a estomacar de valent. "Els sí que formaven veritables muralles!" Van cridar una ambulància SEM, que derivà vint ferits a l'hospital. "Sí, la gent estava a terra entrelaçada, i ells també s'entrelaçaven", respongué a un fiscal. No va veure cap escomesa ni agressió de ningú a cap agent... El tercer dels advocats d'orientació jurídica per a la gent va ser la senyora **Sílvia Carmona**, que visità diversos col·legis de Súria i Callús, i parlà sobretot del que havia viscut al centre Joventut de Callús (Bages). Va conscienciar la gent de fer un acte de desobediència civil del tot pacífic. Havia de fer un informe i s'hi va fixar bé. A quarts de 8, no es deixà passar una parella de ME. Més tard, arribaren 37 furgonetes amb agents de la GC que formaren en escamots només de sortir-ne. La gent va seure a terra i cantava "Som gent pacífica!". Eren una vintena. La desproporció dels agents era evident. Va veure com l'alcalde **Joan Badia** s'avançava a Parlamentar, però aviat fou aterrat sense miraments i atropellat. Els agents s'obrien camí, empenyent amb els escuts picant amb les porres. "Vaig voler fer de mediadora com a advocada, però no em va deixar." No es va escometre cap agent. Un d'ells, en canvi, va trencar el seu escut colpejant "de dalt a baix" a una dona. Els ciutadans cridaven: "Som civils, no terroristes!" Tothom tenia les mans aixecades i no entrelaçades. Se sentien crits de terror a dins de l'edifici

on acabaren entrant. Una metgessa volgué anar a veure què passava, però tampoc no li ho van permetre. Hi va haver molts ferits, però sols denunciaren als jutjats 9 persones. “Ningú no podrà dir ni podrà veure una agressió als agents, només hi va haver dos insults. La gent estava ben alliçonada.” El darrer advocat que va anar a oferir serveis jurídics a cinc col·legis de poblacions petites va ser **Mercè Torras**, i explicà el que s’havia esdevingut a Fonollosa (Bages). Arribaren els agents de la GC en formació sense mostrar cap ordre explícita. Hi havia unes 40 persones dempeus a la plaça i 20 persones assegudes a terra en silenci davant del centre de votació. Els agents eren més de 70. La desproporció era evident. El seu marit va ser agafat extremitats i, encara, li van doblar el canell. Pujaren l’escala interna a les dependències municipals. L’urna era fora. Ho registraren tot i esbotzaren portes. Va durar un quart d’hora. Una persona va quedar tancada en el local i a la sortida es va apropar a un amic que estava sent reduït i el van tirar a terra immobilitzat amb el peu; l’emmanillaren per l’espatlla fins a deixar-lo a la Plaça Església a la vista de tothom com un escarni. El cap de l’operatiu, en veure-ho, ordenà que li traguessin les manilles. No va veure cap agressió als agents. Hi va haver 5 lesionats atesos al SEM (on acudí més gent), visitats per metges forenses i denunciats al jutjat núm. 2 de Manresa. La causa segueix el seu curs com també el procediment judicial dels agents investigats per detenció il·legal. La fiscal **Madrigal** vol deixar clar que hi havia paques de palla i un tractor a la carretera per bloquejar el pas dels vehicles dels agents (“Tants com eren tampoc no haurien pogut aparcar dins el poble”) i davant de l’arbitrarietat flagrant i innecessària de l’emmanillament demanà si no havia vist que abans el jove havia agredit els agents, segons consta a l’atestat, com consta que a l’hora de replegar-se hi va haver coces i insults. “Jo només vaig veure que els oferien clavells i que es cantava el ‘Passi-ho bé’...” □

□Tot seguit, a declaració de **Matamala** fou confirmada per **Jordi Pesarrodonà**, comediant i pallasso, que es presentà acompanyat

del lletrat Sr. **Casellas**, ja que es troba investigat per informe de la GC acusat de desobediència greu pels fets esdevinguts l'1-0 a Sant Joan de Vilatorrada, on és regidor i 4t tinent d'alcalde. Quan **Marchena** li demana si coneix els acusats respon que a causa de la repressió els coneix tots. El president fa una cínica interrogació retòrica: "Son amics de repressió?" El pallasso del nas vermell va saber dels escorcolls del 20-IX i atès que li cau prop del seu lloc de treball, acudí al Departament d'Afers estrangers de Via Laietana. Hi havia gent que deixava clavells als peus de la GC. Fa part de "Pallassos sense fronteres", que es posen un nas vermell per treure ferro a situacions conflictives. I així ho va fer: es posà el nas i va romandre allí durant el registre, que durà unes tres hores. (Té un requeriment judicial per aquest acte de protesta, pel qual ha rebut moltes mostres de suport però també amenaces, fins i tot de mort.) L'1-0 va anar a votar a l'escola Juncadella de Sant Joan de Vilatorrada; estava convençut que la PN hi acudiria. Abans de les 10 van arribar agents en 10 furgonetes. Ja havien vist imatges de les tonyines de Sant Joan de Ramis a la ciutadania. Érem 400 persones i se'ns van dirigir cap a nosaltres. "Jo era a segona fila, però un comandament em va reconèixer i em va dir: 'Vd, famosito, venga hacia aquí'. Érem al pati, protegits per la reixa. Vaig voler parlar amb el comandament de l'operatiu. Des de fora la reixa pegaven: un amic va estar a punt de perdre una falange d'un dit. Amb l'oficial ens vam donar el 'Bon dia', i vaig creure millor obrir la porta..." Els agents, sense defenses, van acostar-se; creia que volien dialogar. Inesperadament, el van tirar enrere agafant-lo per l'espatlla i el van arrossegar per terra. Va rebre quatre cops de porra a la zona testicular. (Una clara represàlia al seu nas de pallasso del 20-IX.) Va veure altra gent que rebia o havia rebut. Valorà l'atac com "increïble i innecessari". Amb un ariet havien esbotzat la porta lateral d'emergència sense ni comprovar que estava oberta La gent es comportava pacíficament, amb els braços amunt, cridant "Votarem!". La GC no assolí entrar al col·legi. Al cap de mitja hora deixaren

l'operatiu... Va denunciar els cops, sí.

□Per la seva banda, **Joan Badia**, alcalde de Callús, va confirmar el que havia dit la senyora **Carmona**. Denuncià els agents per desacatament a l'autoritat municipal, destrosses a l'Ajuntament i robatori del seu ordinador personal, però la jutgessa l'incriminà per desobediència. El cap de setmana previ l'1-0 d'Octubre va participar en les activitats d'inici de curs de l'escola organitzades per l'AMPA: una marxa popular i una caminada nocturna. A les 8 del matí havia dit als ME que es feia responsable de tot, com a alcalde que era. Cap a les 10 arribà la GC. "Els vaig demanar ordre de registre. Un comandament em va dir que ell tenia instruccions orals i li vaig explicar que no n'hi havia prou. Es va girar i va manar atacar per la dreta." La gent, més d'una setantena de persones, estava asseguda a terra cridant: "Som gent pacífica! No som terroristes!" L'empenyeren amb l'escut, el van fer caure a terra. "Vaig veure la GC carregant contra els meus veïns; era una càrrega amb totes les de la llei perquè desallotjaven una zona." Sortiren amb bosses i van anar a les furgonetes. Hi hagués més de 15 ciutadans ferits, i posaren denúncia 9. El procediment és obert al jutjat Manresa. No sabia qui havia dut les urnes.

Tot seguit subratllà el que havia dit **Torras**, present a Fonollosa (Bages), **Magdalena Clarena**. (Bona tàctica de les defenses això de triar testimonis que corroboressin primeres declaracions.) Eren unes 40 persones a la plaça... La GC no deixava sortir ningú. Va seure a una cadira, però un agent la va agafar i la va tirar a terra. Li va dir que no tingués por, que estaven allà per ajudar. "Ajudar? Ajudar a què?!", es demanà. Em van tirar un xicot al damunt. Se'n ressentí del canell. Va anar al SEM i la derivaren a l'hospital. Allí li van dir que tenia el canell trencat. No podia dir el nombre de lesionats, però sí que l'havia visitat el metge forense del jutjat i que va anar a posar una denúncia. El fiscal **Moreno** tornava a interessar-se pel tractor i les paques de palla...

□S'havien acabat les declaracions recursives. Ara, cridats per **Solà**, defensa de **Cuixart**, declararien els dos darrers testimonis matinals. **Jordi Meca** conseller de seguretat per a matèries perilloses i expert en manifestacions. Deuria arribar a les 10 a la Conselleria d'Economia el 20-IX. Es posà a 10 metres respecte a la porta d'entrada i va estar-s'hi fins a les 6. Dels vehicles de la GC, inicialment no se n'adonà: veia periodistes que fotografiaven i enregistraven i creia que eren damunt d'una tarima. Tampoc no va veure l'escenari des d'on es feien actuacions. En canvi, s'adonà del servei d'ordre amb plastrons verds, que sempre és a les manifestacions, el qual va obrir un passadís. L'1-0 anà a votar, sol, a l'Escola Mediterrània de la Barceloneta, a quarts de 9 del matí. Sabia que s'havia suspès la Llei referèndum, però entenia que "votar no era cap delictes". Mentre era allà arribaren 12/14 furgons de la PN. Baixaren un bon nombre de policies en formació cap a la porta de votació amb pas decidit. Algú cridà "¡A por ellos!" i, sense cap advertència, escometeren contra tothom...Va quedar comprimit i va rebre dos cops de porra al cap i a l'avantbraç, dos cops de puny... "Els costava moure'm, degut a la meva corpulència. Em van tirar a terra. Vaig rebre trepitjades i dos cops a la cara amb el genoll d'un agent i, quan em feien fora de a fila, dos cops de porra a l'espatlla. Vaig anotar els números de quatre agents. El diumenge vaig anar a l'hospital, el dilluns no em podia moure i el dimarts vaig anar a denunciar els fets." El visità un metge forense. Hi va haver altres ferits: un veí d'edat proecta contra el qual actuaren cinc policies i una veïna a la qual van deixar la cara com un mapa. Encara va tenir humor d'anar a casa a canviar-se i a curar-se i acudir a un altre centre de votació. Davant d'aquell testimoni, ni un dels acusadors gosà fer ni una sola pregunta.

□El matí acabà amb les declaracions del mecànic **Santiago Guerra**, que havia de votar a les Escoles Pies de sant Anton i, en trobar-hi molta gent, tornà a casa per retornar-hi més tard. Hi havia ME que la gent no havia deixat entrar. A quarts

de 12, sobtadament, quan feia cua per votar, arribaren 26 furgonetes. Van intervenir tot i tractar-se d'un centre de titularitat privada. Van començar a baixar policies que venien per la ronda. Els van envoltar fent una muralla i, sense dir res, van començar a pegar-nos. "Porto una vàlvula al cor i prenc Sintrom: si haguessin avisat de la intervenció, hauria marxat". El llençaren a terra li donaven cops de puny a les costelles, a la cara i al cap. Un cop a terra, li trencaren dues costelles amb una coça. Ho denuncià i fou reconegut per un metge forense. Cap votant escometé els agents. Aquests ho van trencar tot, esbotzaren portes i van sortir amb material electoral, També van rebotir per terra la seva companya. No va veure la sortida dels agents. La fiscalia demanà si els van tirar tanques o cons, vist que hi hagué quatre agents ferits. "Ho dubto. No hi havia res d'això. I no entenc per què van haver de disparar escopetades..."

Arriba el sòlit recés per al dinar. Aleshores es coneix amb detall el que hem dit a l'inici: el TS no deixarà en llibertat els electes ni demanarà cap suplicatori. Guanya el 384 bis de la Llei d'Enjudiciament Criminal per damunt del 753! I una sorpresa: El servei de premsa del TS ha distribuït una nota als periodistes que ha sorprès tothom, professionals de la informació, observadors i advocats. S'hi expressava "el profund malestar amb l'estratègia de la defensa d'aquest matí i el comportament de testimonis i advocats". Ho consideraven tot intolerable "i una provocació al tribunal", ja que el seu comportament vorejava "el límit del codi deontològic de l'advocacia". Realment, la mala maror no anava pas a menys.

□A les 4 i escaig, reprenent el judici, declarà **Montserrat Vintró**, subdirectora general de gestió econòmica del Departament de Justícia, en descàrrec del conseller **Mundó**. Calia demostrar la impossibilitat de la malversació. **Vintró** explica que els sistemes de contractació estan absolutament reglats i, a més, el conseller delegà les contractacions al Secretari general i al Director de Serveis. La conselleria, a més, no treballava amb Unipost. Amb les mesures de la Comissió

Delegada, a més, encara es controlaren més les despeses i les contractacions. Els sistemes informàtics no permeten intervenir les contractacions d'altres conselleries... Altrament, els contractes necessiten mesos per a formalitzar-se. Els consellers no tenen accés informàtic ni són competents per a gestionar contractes de la Generalitat.

□Seguiren dos testimonis més de ciutadans que votaren l'1-0, en llocs on l'agressivitat policial quedà més palesa. **Maria Luisa Carrillo**, votà al CEIP Estel de Barcelona. A la nit anterior va veure moltes activitats al centre i li van dir que l'endemà a les 7 farien un esmorzar de germanor i ella hi s'hi va presentar a les 6 per ajudar. Relatà, molt alterada ("indignada", va dir ella), la lesió que, en sortir a fumar, li produí la policia (trençament de pelvis), atès que un agent la va rebotre per terra. Trigà quatre mesos a recuperar-se. Els ME van trucar una ambulància i la van dur a l'Hospital de Sant Pau. **Esther Raya**, per la seva banda, votà a l'Institut Pau Claris de Barcelona. Amb un fil de veu i ulls esbatanats, recordà amb detall la violència d'uns agents que volien fer mal quan arribaren al peu de les escales del centre que duien a l'aula de votació (unes imatges que tothom ha vist, amb un policia que salta damunt d'una persona i un altre arrossega una noia pels cabells.) La noia parlà de les "males maneres" dels agents, de com va veure donar cops de puny al cap d'un noi i arrossegar persones pel pati de l'Institut i de les pròpies agressions. A més, va perdre un mòbil, del qual té indicis que és a mans de la policia espanyola.

Tot seguit tocava el torn a l'advocadessa **Arderiu** per exonerar **Forcadell** dels càrrecs que se li imputen. El primer a declarar fou **Pere Sol Ordís**, lletrat i ex-secretari general del Parlament (durant el primer any de la presidència de **Forcadell**). Repassà la composició de la Mesa i explicà un cop més que la seva funció "no és analitzar el fons de les iniciatives Parlamentàries, sinó els requisits formals d'admissió a tràmit". Exposà que no hi havia cap problema per part dels lletrats sobre la constitució d'una comissió

d'estudi del procés constituent, que fins i tot va admetre el Sr. **Millo**. (Un altra cosa hagués estat una Comissió legislativa, com primerament s'havia proposat.) En un altre ordre de coses, **Forcadell** mai va fer servir el vot de qualitat com a presidenta del Parlament i explicà que és un vot molt restringit. El ple sempre pot alterar l'ordre del dia per majoria absoluta perquè així ho preveu el reglament. És el que van fer JxSí i la CUP el 6 i 7 de setembre. Al fiscal **Zaragoza** li explica que ni el secretari general del Parlament ni el lletrat major poden fer advertiments legals a la mesa. I que les resolucions del Parlament tenen caràcter polític, no vinculació jurídica. Quan li demana per què va deixar la Secretaria general respon que no se sentia còmode amb la gestió econòmica i de personal que havia de fer.

□L'altre testimoni fou el de **Mercè Arderiu**, lletrada del Parlament, que deixà no tenir cap vincle familiar amb l'advocada **Olga Arderiu**, que l'interrogava. **Mercè Arderiu** repetí que la mesa sol admetre a tràmit les peticions dels grups Parlamentaris i que la mesa no valora la constitucionalitat de les iniciatives Parlamentàries. Una parell de novetats: primera, el 6 i 7 de setembre no es va fer servir el procediment de lectura única, que estava suspès pel TC; segona, els grups Parlamentaris van rebre el text de la llei de referèndum el 31 de juliol, perquè ja estava al registre aleshores, i no el 6 de setembre, quan s'admeté a tràmit, poc abans de debatre-la.

□Mancaven només dos membres de la Mesa. **Lluís Corominas**, exvicepresident 1r de la Mesa del Parlament (processat per desobediència al TSJC), explicà de nou que la mesa només analitza el contingut de les ILP, no de les iniciatives dels grups Parlamentaris. Tothom estava d'acord amb la creació de la comissió d'estudi del procés constituent. D'altra banda, **Forcadell** i la mesa no podien fer res més que admetre l'alteració de l'ordre del dia que va fer el ple del Parlament. Amb anterioritat s'havien admès a tràmit i votat al ple una altra proposició de llei per a la proclamació de la

independència amb informe dels lletrats i ningú no la va impugnar. El 6 i 7 de setembre tothom va tenir la paraula i es van fer més de deu reconsideracions. A preguntes incisives del fiscal **Zaragoza** digué que la mesa no era competent per a decidir sobre el que els demanava el TC. Quant a la declaració d'independència sols es llegí la part dispositiva de la proposta de resolució que va aprovar-se. **Melero**, com a advocat defensor, aleshores intervingué dient que **Zaragoza** li feia preguntes sobre la seva actuació i no sobre **Forcadell** com li tocaria. **Marchena** respon que el testimoni sap que, si vol, pot deixar de contestar perquè està investigat en una altra causa. I dona vint minuts de recés perquè advocat i client puguin parlar. En la represa, **Corominas** declina seguir responent.

És el torn d'**Anna Simó**, ex-secretaria primera de la mesa (també processada per desobediència al TSJC). Igual que **Corominas**, assegura que **Forcadell** no va fer servir mai el vot de qualitat i que havia d'assumir la decisió del ple de l'alteració de l'ordre del dia el 6 i 7 de setembre. Repetí una vegada més que la mesa analitzava la forma de les propostes, no el fons. Sobre la declaració d'independència, **Simó** explicità de nou que només va llegir-se el preàmbul de la proposta de resolució. Era el darrer testimoni.

□ Així acabà la jornada del macrojudici, amb una mica de mal gust de boca, la verfitat. Hi han passat gairebé dos-cents agents de les FCSE, els quals han explicat el que han volgut com a testimonis de càrrec, en un sentit literal i metafòric (fins i tot comparant l'1-0 amb el terrorisme d'ETA), exagerant contusions a un dit o a una cama com si es tractessin de lesions greus comeses per "muralles humanes" amb "mirades d'odi" i amb llançaments d'objectes contra ells (ampolles de plàstic) i vehicles (iogurts). Uns fets narrats i unes percepcions relatades com a terribles, condemnables i incriminatòries, amb una sala passiva i expectant que deixava dir. Tanmateix, davant dels testimonis de descàrrec proposats per les defenses, per a **Marchena** tot és sospitós de ser impertinent. Gran part del que exposen els ciutadans de tota

la complexitat política, personal i emocional dels fets de la tardor del 2017, “no interessa a aquest tribunal”. L'espectador neutral de tot plegat no sap si el mal gust de boca és també a causa de la vergonya indignada que sent davant de tantes arbitrarietats. Potser sí, aquest judici és una farsa.